

[Hanne Reintoff.]

opleve at se sig selv som brikker i andres spil og ikke som arbejdsduelige mennesker.

Arbejdsministeren (Lauge Dahlgaard): Hjemmelen til at fjernanvise, altså anvise arbejde så langt fra den arbejdssøgendes hjemsted, at flytning bliver nødvendig, indeholdes dels i arbejdsløshedslovens § 3, stk. 4, der bestemmer, at arbejdsformidlingen har pligt til at være den arbejdssøgende behjælpelig med at skaffe oplysning om kost og logi, dels i arbejdsløshedslovens § 17, stk. 1, nr. 10, der bestemmer, at arbejdsløshedsunderstøttelse ikke må udbetales til medlemmer, der uden fyldestgørende grund vægrer sig ved at overtage et anvist passende arbejde.

Ifølge sagens natur kan der ikke opstilles generelle regler for, hvornår der med hensyn til indkvarteringsforhold foreligger fyldestgørende grund til at vægre sig ved at tage et anvist arbejde, det må afgøres efter de konkrete omstændigheder i det enkelte tilfælde. Såfremt der, således som i det foreliggende tilfælde med logiskibet ved Burmeister & Wain, ved arbejdsgiverens foranstaltning gives tilbud om indkvartering, vil spørgsmålet om vægringsret således afhænge af et konkret skøn over standarden af den tilbudte indkvartering og betalingen for den sammenholdt med den arbejdssøgendes økonomiske forhold, herunder den ydelse, som han måtte oppebære i henhold til lovens § 3 om tilskud til merudgifter ved dobbelt husførelse, der her efter 1. april med pristalsreguleringen udgør 13 kr. 50 øre om dagen. Dette skøn må udøves af arbejdsformidlingen eventuelt ved besigtigelse eller på grundlag af oplysninger fra arbejdsgiver, fra vedkommende arbejderorganisationer eller de myndigheder, som det måtte være naturligt at inddrage i vurderingen; der kan jo eventuelt være tale om sundhedsmyndigheder. Der vil ved skønnets udøvelse også kunne tages hensyn til sådanne omstændigheder som den forventede varighed af indkvarteringen.

I forbindelse med logiskibet ved Burmeister & Wain er jeg orienteret om, at der har været adgang for repræsentanter fra såvel jyske arbejdsanvisningskontorer som fra fagforbund og havnemyndigheder til at se dette logiskib. Jeg er orienteret om, at fælles-

tillidsmanden på Burmeister & Wain i TV-udsendelsen den 14. april kl. 19.30 gav udtryk for, at han syntes, det var et godt initiativ, der var taget for at prøve at skaffe folk over til virksomheden, folk, som så senere kunne finde boplads ude i byen. Det skal jo, som han sagde, kun betragtes som en midlertidig løsning.

Jeg tilføjer, at i tilfælde af, at arbejdsløshedsunderstøttelse nægtes med henvisning til indkvarteringsforhold, har den pågældende ankeadgang efter ganske de samme regler, som når det drejer sig om vægring af andre årsager. Jeg kan oplyse, at ankesager om uberettiget arbejdsvægring på grund af indkvarteringsforhold har været særdeles fåtallige.

Hanne Reintoff: Jeg kan altså forstå — jeg havde måske heller ikke ventet andet — at ministeren billiger, at folk bor i rum på 3 m² med en enorm husleje i forhold til m²-størrelsen; man billiger, at voksne mennesker skal underkaste sig et reglement om, hvornår de må have besøg osv. osv. Det være sig, hvad det være vil. Nu er det jo ingen hemmelighed, at arbejdsformidlingen har ansat et meget stort antal nye mennesker. Kan jeg forstå det derhen — for det er det principielle, jeg gerne vil have fat i; det har jeg også prøvet at understrege den ene gang efter den anden både i den skriftlige begrundelse og nu — kan det forstås derhen, at man overhovedet ikke har noget cirkulære eller nogen kriterier for, hvad man anerkender? Er det fuldstændig overladt til arbejdsgivervilkårighed, hvad den pågældende skal bydes, eller har man søgt at give personalet i arbejdsformidlingen nogle retningslinjer? Ellers kan det meget nemt blive både uværdigt og kaos.

Arbejdsministeren (Lauge Dahlgaard): Nej, der foreligger ikke noget cirkulære, som udmønter m²-antal og alle disse ting. Men som jeg har redegjort for, er det ikke tilfældige arbejdsgiveres skøn, der er afgørende, men en vurdering, som arbejdsformidlingen og som også arbejdstagerne organisationer kan inddrages i, og som de, det drejer sig om, på forsvarlig måde kan anke og derved få efterprøvet, om det er rimelig eller ikke rimelig behandling, de er blevet genstand for. Jeg tilføjer, at der er jo ikke